

Experiment **BECKHAM**

Jak se nejslavnější sportovec světa
pokoušel dobýt Ameriku

Grant Wahl

Mladá fronta

OBSAH

ÚVOD / EXPERIMENT BECKHAM.....	9
PRVNÍ KAPITOLA / BECKHAM, NAŠE LÁSKA.....	14
DRUHÁ KAPITOLA / BECKHAMOVSKÉ KOUZLO.....	32
TŘETÍ KAPITOLA / AMERIKA HLEDÁ SUPERSTAR.....	51
ČTVRTÁ KAPITOLA / „ON AŽ JE KAPITÁNEM, HVĚZDOU BUĎ TY“.....	71
PÁTÁ KAPITOLA / SAMETOVÉ ŠŇŮRY, PEČENÉ KUŘE A ZÁMOŽNÝ DRŽGREŠLE.....	82
ŠESTÁ KAPITOLA / Z NEWYORKU PŘES LONDÝN DO LOS ANGELES (ZA PĚT DNÍ).....	103
SEDMÁ KAPITOLA / 1 8 465 DOLARŮ ZA MINUTU.....	114
OSMÁ KAPITOLA / S FULLEREM U KORMIDLA.....	133
DEVÁTÁ KAPITOLA / BECKHAM 2.0.....	150
DESÁTÁ KAPITOLA / KRUTÉ PROCITNUTÍ.....	168
JEDENÁCTÁ KAPITOLA / EVROPA VERSUS AMERIKA.....	180
DVANÁCTÁ KAPITOLA / DOBRÝ SPOLUHRÁČ, ŠPATNÝ KAPITÁN.....	195
TŘINÁCTÁ KAPITOLA / „MAJITELÉ JSME MYA PODLE TOHO SE TAKY BUDEME CHOvat.“.....	212
ČTRNÁCTÁ KAPITOLA / SMRTELNÝ CHROPOT GALAXY.....	224
PATNÁCTÁ KAPITOLA / NOVÉ ZAČÁTKY?.....	238
ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA / KONEČNÁ?.....	251

EXPERIMENT BECKHAM

Jednoho krásného rána v létě roku 2005 jsem v hale hotelu Ritz-Carlton v kalifornském Marina del Rey náhodou potkal starého známého. Snad v žádném jiném městě v žádném jiné zemi by se David Beckham neodvažoval pokoušet paparazzi a hejna fanoušků pronásledujících ho na každém kroku. Tentokrát tam ovšem postával naprosto v pohodě a nevzrušeně s rukama v kapsách jako kdokoli jiný. Naposledy jsme se viděli přede dvěma lety v New Yorku během dlouhého a upřímného rozhovoru krátce před Beckhamovým přestupem z Manchesteru United do Realu Madrid, což byla největší sportovní událost roku 2003. A nyní Real přijel sehrát přípravné exhibiční utkání proti týmu Los Angeles Galaxy. Tak jsme se s Beckhamem pozdravili, sdělili si poslední novinky a (nikoli poprvé) pohovořili i o jeho touze hrát někdy v Americe. Zdálo se, že svá slova myslí vážně, domníval jsem se však, že ten den nadejde až tak za šest sedm let, až definitivně ukončí své působení v Evropě.

Ani ne za dva roky, přesněji v květnu 2007, jsem se s Beckhamem znovu setkal v Madridu, kde jsme si mezi čtyřma očima hodinku povídali v prázdné maskérně. Ten den ve španělské metropoli přišlo a on dorazil do studia zcela sám v neznačkových šatech. V prostém bílém tričku s výstřihem do V, obyčejných džínách a pět let starých hnědých pracovních botách připomínal spíš honáka dobytka odněkud z venkova. V jediném rozhovoru s americkým sportovním novinářem před červencovým přestupem do Galaxy Beckham vysvětloval, proč sportovní svět před čtyřmi měsíci tak šokoval, když se v jednatřiceti upsal týmu z Major League Soccer, americké fotbalové ligy, jež existovala teprve jedenáct let.

„Už když jsem s vámi mluvil dřív, tak mě vždycky Státy z fotbalového hlediska moc a moc zajímaly a říkal jsem si, že jednou budu v Americe určitě hrát,“ svěčil se mi Beckham. „Nakonec to ale asi přišlo dřív, než jsem čekal. Musel jsem se prostě rozhodnout a já odjakživa dal najakýsi vnitřní instinkt: *Už, nadešla vhodná chvíle?* A já myslím, že jo. Strávil jsem čtyři bezva sezóny v Madridu, kde jsem hrál s jedněmi z nejlepších fotbalistů na světě. V Evropě jsem kopal bezmála patnáct let na té nejvyšší úrovni a vyhrál jsem skoro

všechno, co se dalo. A pak jsem dostal nabídku, jestli nechci být vyslancem fotbalu v americké lize."

Nestává se často, aby se nejslavnější sportovec světa rozhodl opustit pohodlí a jistoty prostředí, v němž se stal globální modlou, a podstoupit nové, riskantní dobrodružství v jedné z mála zemí, kde není všeobecně známý. Avšak právě takto se David Beckham zachoval v okamžiku, kdy opustil Evropu a podepsal pětiletou smlouvu s Galaxy. Vzhledem k tomu, že během pěti let před odchodem do Ameriky vydělal podle odhadů sto padesát miliónů dolarů, mu o peníze rozhodně nešlo. A ani po slávě netoužil, vždy se oženil s Victorií Adamsovou (zpěvačkou britské popové skupiny Spice Girls), v Anglii a Španělsku získal hned sedm ligových titulů, pět let byl kapitánem anglického národního mužstva a svým jménem si vydobyl postavení jakési globální značky od Evropy až po Asii. A už vůbec se nepotřeboval snižovat na horší sportovní úroveň MLS, jelikož v první polovině roku 2007 jak v Realu Madrid, tak v anglické reprezentaci dokázal, že jeho hra stále snese ta nejpřísnější měřítka.

Rozhodnutí přestěhovat se s manželkou i třemi syny do Los Angeles však Beckham objasňoval jednoduše. „Popravdě řečeno, nijak dlouze jsem o tom přemýšlet nemusel," řekl mi. „Rozhodnutí přestěhovat se do Ameriky patřilo k těm lehčím, protože jsem věděl, že tamní životní styl bude dětem, mně i Victorii vyhovovat. Samozřejmě jsem všechno musel zvážit i po sportovní stránce. Víím, že úroveň fotbalu tam není tak vysoká jako jinde na světě. Ale pokud můžu přispět svou troškou do mlýna, přitáhnout k němu lidi a ukázat mládeži, že se lze dostat na vyšší úroveň a slušně si hraním fotbalu vydělávat, tak to taky udělám. Nejsem takový hlupák, abych si myslel, že změním celou tamní kulturu, nic takového se samozřejmě nestane. Věřím ale tomu, že se tam fotbal může dostat najinou úroveň, a o to bych se moc rád přičinil."

Beckham si uvědomoval, že se s jeho osobou pojí mnohá očekávání, a mnohá z nich se hned snažil rozptýlit. Rozhodně neměl v úmyslu stát se hollywoodským hercem ani nyní, ani v budoucnu. („Herectví mě nikdy nezajímalo," nechal se slyšet.) Také se nedalo čekat, že v každém zápase zaznamená hattrick. („Tohle mi dělá vrásky na čele, protože lidé si zřejmě skutečně myslí, že jakmile se objevím na hřišti, vyhraje první zápas deset nula.") A nechtěl se ani stát pouhým marketingovým nástrojem (přestože v mnoha kvalitních drogériích byla k dostání kolínská s jeho jménem, nesoucí název *Instinct*). „Stěhuju se do Ameriky kvůli fotbalu," zdůrazňoval Beckham. „Nechtěl jsem, aby se kolem toho dělal nějaký velký humbuk, kdy už jde o jiné věci než o fotbal. Žádné haló tady není na místě."

Beckham však stál před obrovským úkolem — přimět Američany, aby se o fotbal zajímali pravidelně. Ani nejlepšímu hráči všech dob Brazilci Pelému

ÚVOD

se v sedmdesátých letech dvacátého století, kdy hrával za tým New York Cosmos, nepodařilo proměnit fotbal v každodenní náboženství, jímž je téměř všudejinde na světě. (Liga, v níž působil, NASL, zkrachovala několik let poté, co pověsil kopačky na hřebík.) Nedokázalo to ani Mistrovství světa v kopané, které Spojené státy pořádaly roku 1994. Od svého vzniku v roce 1996 získala Major League Soccer stabilitu a vychovala i schopné mladé americké fotbalisty, přesto se jí stále nedostávalo finančních prostředků a potřebovala se vymanit z úlohy otloukánka. Mnoho Američanů se na kopanou čas od času dívalo - sledovanost finále mistrovství světa v roce 2006 v USA tehdy překonala i sledovanost finálových sérií basketbalové a baseballové ligy -, zajímali se však pouze o největší sportovní události a hrstka opravdových amerických fotbalových fanoušků dávala před MLS přednost spíše evropské Lize mistrů a kvalitnějším ligovým soutěžím v Anglii, Španělsku a Mexiku.

Avšak muž, který vymyslel pěveckou soutěž *American Idol*, i navzdory těmto překážkám věřil, že to Beckham dokáže. Simon Fuller, Beckhamův manažer a šéf firmy 19 Entertainment, si uvědomoval, že zpopularizovat fotbal v USA bude daleko obtížnější než uspět v předchozích projektech, například dostat *American Idol* na vrchol žebříčku nejoblíbenějších televizních pořadů nebo dobýt v devadesátých letech se Spice Girls americký trh. Ani to však tomuto šikovnému manažerovi z hudební branže nezabránilo pojmout „velkolepou vizi“ (Fullerova slova) další kapitoly kariéry jeho nejslavnějšího klienta ze světa sportu. „Zdá se, že pro fotbal jsou teď v Americe vhodné základy,“ nechal se Fuller slyšet. „David je největší fotbalovou ikonou a v Evropě dosáhl v podstatě všeho, co se dalo, chybí mu snad jen triumf na nějakém velkém turnaji s národním mužstvem. Je mu stále teprve něco málo přes třicet a pořád hraje skvělý fotbal, a tak se člověk musí ptát: Jaké dobrodružství bude následovat? Amerika představuje ve fotbale jakousi poslední výspu. Všude jinde na světě je fotbal neskutečně oblíbený. Je to prostě sport číslo jedna. A i když se o to v minulosti snažila spousta lidí, Ameriku pro něj dosud nikdo skutečně nezlomil.“

Poslední výsypa. Velkolepá vize. Dobrodružství. Na tom, čeho se tito Britové snažili dosáhnout, bylo cosi typicky amerického. Beckham souhlasil, že toto dobrodružství v Novém světě — experiment Beckham — je běh na dlouhou trať. Proč by jinak podepisoval pětiletý kontrakt? „Když má člověk skoro všechno, po čem touží, může si žít v klidu, skončit s kariérou anebo dál pobírat plat v nějakém evropském klubu,“ prohlásil Fuller. „Jenže my s Davidem máme vyšší cíle. Chceme až ke hvězdám, a pokud k nim nedoletíme, tak se při tom aspoň pobavíme.“

Ale pokud k nim doletíme, přepíšeme dějiny.“

Jelikož coby redaktor časopisu *Sports Illustrated* píšu o americké kopané už deset let, věděl jsem, že se experiment Beckham zařadí k nejmělejšímu projektu v soudobé historii sportu, zejména proto, že pravděpodobnost neúspěchu byla nesmírně vysoká a osobnosti, jež se na něm podílely, velmi slavné.

Tušil jsem, že následující dva roky budou v Beckhamově oslnivé kariéře zřejmě patřit k nejbouřlivějším. Ze ho čeká řada překvapení, příjemných i nepříjemných. Ze bude docházet k nedorozuměním a bezděčně komickým situacím. Ze zažije plné stadiony, mediální masáže i prudké střety mezi zbytečnými egi, jež vznikají, když se smísí peníze, sport a Hollywood. Nejpritažlivější na celém experimentu Beckham bylo, že nikdo nemohl vědět, jak dopadne. I kdyby Beckham a Galaxy slavili úspěchy na hřišti, zareaguje na to hlavní proud amerického národa? Podmaní si Beckham Američany svým nepopíratelným kouzlem? Anebo z něj bude další Robbie Williams a zařadí se do zástupu Britů, jejichž celosvětová přitažlivost za velkou louží nezabírá?

Jestli někdy existovala kniha o americké kopané, která si doslova říkala o napsání, pak je to ta, kterou držíte v rukou. Z velké části proto, že ani zdaleka není jenom o kopané, ale pojednává i o tom, jak vzniká americká celebrita, jak mocní usilují o ještě větší moc, o střetu kultur a o americké výjimečnosti. Celá léta jsem rovněž toužil po příležitosti dlouhodoběji dokumentovat chod nějakého mužstva, ne pouze přijet na pár dní do města a napsat o něm povrchní článek do časopisu. Jedna věc byla dělat s Beckhamem rozhovor v Madridu v předvečer jeho příchodu do Ameriky, kdy všechno prozářil optimismus a jemu se dostávalo pozornosti jako kdekterému hollywoodskému filmovému trháku. Jenže něco dočista jiného už bylo, když jsem ho v říjnu zpovídal pod tribunami v ohijském Columbusu po porážce Galaxy v zápase, na který měly diváky přilákat klobásy za dolar.

A tak jsem v létě roku 2007 zahájil šestnáctiměsíční putování, při němž jsem za Beckhamem a Galaxy jezdil po celé Americe a které vyvrcholilo globální ságou vedoucí v červenci 2009 k jeho návratu do Galaxy z italského velkoklubu AC Milán. Samozřejmě jsem nenavštěvoval jen zápasy, ale obcházel jsem i kanceláře, domovy a hotely hráčů, trenérů, finančníků a manažerů. Večeřel jsem u nich doma, v losangeleských bufetech i hospodách i v noblesnějších restauracích v New Yorku. A přitom všem jsem pro americké fotbalisty našel ještě větší uznání, jelikož zpravidla bývají chytřejší a bystřejší než jejich kolegové z jiných sportů a z jiných částí světa, a to díky vyššímu vzdělání, potřebě shánět si během kariéry i po níjinou práci a také díky skromnosti, která se pojí s nevysokými platy (třeba i pouhých 12 900 dolarů ročně) i postavením fotbalu v pevně dané hierarchii amerických sportů.

Už léta se mi stává, že jakmile někdo zjistí, že píšu o kopané pro americký časopis, okamžitě se mě začne vyptávat, kdy tento sport ve Spojených státech konečně „prorazí“. Ajá odpovídám pokaždé stejně: To bych taky rád věděl. Nejsem žádný apoštol fotbalu a jednoduše nevím, zda někdy bude v USA patřit mezi trojici nejoblíbenějších sportů. Sám tuto hru ovšem miluju a fascinuje mě, kolik zámožných investorů — zejména nesmírně úspěšných miliardářů - neustále utrácí obrovské sumy peněz v naději, že se fotbal v Americe skutečně uchytí coby životaschopné podnikání.

Cílem experimentu Beckham byla vposledku snaha změnit postavení kopané v hierarchii amerických televizních sportů. Až skončí, bude Beckhamovo americké dobrodružství považováno za okamžik, kdy fotbal ve Spojených státech konečně dosáhl zlomového bodu - anebo za okamžik, kdy se ukázalo, že americký konzument je odolný vůči machinacím i takových odborníků na tvorbu hvězd, jakým je Simon Fuller. David Beckham sice zoufale toužil Ameriku oslnit, stejně zoufalý byl ale i sám fotbal. Ať už se jim dílo podaří či ne, rozhodně půjde o památnou misi.

BECKHAM, NAŠE LÁSKA

Muže za volantem Cadillacu Escalade sžírala nervozita. Ne však kvůli paparazziům. David Beckham vnímal muže s fotoaparáty jako neškodné dotěry, stejně všudypřítomné jako jihokaliifornské slunce, přestože jich na něj toho dne ráno před železnou bránou sídla Beckhamových na Benedict Canon Road čekalo větší hejno než obvykle — bezmála čtyři desítky. Jeho novým domovem se stala rezidence luxusní i na poměry Beverly Hills: komplex o rozloze dvanáct set metrů čtverečných za dvaadvacet miliónů dolarů s červenou střechou v italském stylu a panoramatickým výhledem od Los Angeles až k Tichému oceánu. Manželka Victoria naplnila celý dům orchidejemi a ze dvou palem, které rostly u venkovního bazénu, si trojice Beckhamovic malých synků okamžitě udělala provizorní fotbalovou branku.

Nervózní nebyl Beckham ani z nebezpečné cesty, která ho čekala. Bylo půl osmé ráno 13. července 2007, prvního dne Beckhamova nového života v Americe, dne, kdyej v Los Angeles Galaxy hodlali představit coby nejnovějšího člena amerického sportovního nebe. Když se Beckhama ptali, jestli bude na tréninky mužstva létat vrtulníkem, aby se vyhnul pověstnému losangeleskému provozu, zareagoval, jako by zpochybnili jeho mužnost. „Ne, to rozhodně ne,“ odpověděl. „Mám auto, tak pojedu po vlastní ose.“ Coby fanšmekr přes automobily a milovník hiphopové kultury si Beckham koupil na zakázku upravené escalade, masivní SUV se čtyřiadvacetipalcovými ráfky z lehké slitiny. Číslo svého dresu, tedy dvacet tři, si nechal vyšíť do kožených opěrek sedadel a rovněž odlít do medailonu, jímž nahradil znak Cadillacu na mřížce chladiče. Pro Hollywood ideální volba, podobné vozy lze vídat na MTV v pořadu *Pimp My Ride*.

Nervozitě se přesto Beckham neubráníl. Vydal se po Angelo Road, západně po Sunset Boulevardu, jižně po sandiegské autostrádě, kolem Santa Moniky, Manhattan Beach i luxusních adres, až dojel do Carsonu, dělnické—ho předměstí s afroamerickými a imigrantskými čtvrtěmi, kde žije množství Korejců, Číňanů a Hispánců. Hlavní vstup do areálu Home Depot Centra,

Beckhamova nového profesního působiště, se nachází přes ulici od provozovny KFC. Samotné HDC je komplex v hodnotě 150 miliónů dolarů, přepychové sportoviště, kde najdete tenisové kurty, atletické ovály, krytý velodrom, tucet tréninkových fotbalových hřišť, losangeleskou pobočku fotbalové akademie Davida Beckhama a konečně i stadión týmu Galaxy pro dvacet sedm tisíc diváků, nejkrásnější fotbalový stánek v USA. Beckham projel bezpečnostní kontrolou, zaparkoval escalade poblíž rampy pro zásobování a zhluboka se nadechl.

Z jeho první jízdy do práce v Los Angeles se o něm dalo mnohé dozvědět. Že zbožňuje luxusní vozy. Že se beze všeho nechává od paparazziů fotit u okének restaurací pro auta, třeba právě ve Starbucks, kde si jako obyčejně koupil velkou kávu. Ze si potrpí na přesnost a že všude přijíždí s předstihem - v jeho případě jde o obsedantně-kompulzivní poruchu, jež ho nutí rovnat v ledničce plechovky s limonádou do totožných řad po čtyřech a nápísem dopředu nebo v obýváku luxovat koberec v dokonale rovných pruzích, podobně jako se sekají pruhy na fotbalovém trávníku. A že se jej v neposlední řadě zmocňuje nervozita, když má hovořit na veřejnosti nebo se seznámit s novými lidmi.

Beckhamovy nové spoluhráče z týmu Galaxy by nejspíš překvapilo, že je Beckham ze setkání s nimi stejně nervózní jako oni ze setkání s ním. „Příchod do nového mužstva vždycky provází určité rozrušení a obavy," přiznal Beckham. „Škoda že jsem neměl možnost hráče poznat ještě před příjezdem, ale bohužel to nešlo." Pokud šlo o tisícovky příznivců Galaxy a stovky novinářů z celého světa, které si přišly poslechnout jeho proslov k masám, zajisté by je překvapilo zjištění, že nejslavnější sportovec světa sám sebe charakterizuje jako introverta. „Jsem stydlivý," prohlásil. „I v Anglii se mě lidi ptají: ‚Proč nemluvíš?‘ Já prostě na řečnění moc nejsem. Jsem takový tichý člověk."

Citlivá povaha - on sám tomu říká „ženská stránka" - se u Beckhama projevovala už odmalička. „Mám to po mámě," vysvětloval. „Táta, to je opravdový chlap, já mám ale většinu rysů spíš po mámě. Je mnohem mírnější a laskavější. A oba umíme dát najevo city." Beckham plakal, když mu manželka Victoria rodila syny Brooklyna, Romea a Cruze. Plakal i onoho nešťastného večera roku 1998, kdy dostal v zápase mistrovství světa červenou kartu a stal se nejnenáviděnějším člověkem v Anglii. Plakal i rok nato, kdy si oblibu národa opět získal, a stejně tak v roce 2006, kdy se vzdal kapitánské pásky v anglické reprezentaci. „Dokonce brečím i u filmů," prozradil na sebe. V první den experimentu Beckham, první kapitoly nové éry pro Beckhama i samotnou americkou kopanou, však žádné slzy nepotečou. Aby ale nedošlo k mýlce: uvnitř to v něm bude jaksepatří vřít.

EXPERIMENT BECKHAM

Sotva si lze v análech amerického sportu vybavit okamžik, kdy se kolem jediné slavné osobnosti strhl větší humbuk než v pátek 13. července 2007 v komplexu Home Depot Center. Dopolední scéně, kdy Galaxy představili Davida Beckhama jako svou nejnovější posilu, přihlíželo pět tisíc fanoušků, sedm stovek novinářů z dvanácti zemí, kroužící zpravodajská helikoptéra, pětasedesát televizních kamer a dvojice děl vystřelujících záplavu modrozlutých konfet - a to vše se přes družice vysílalo živě do celého světa.

Vše kvůli jedinému fotbalistovi. Ve Spojených státech.

Pokud někdo dokáže všední událost proměnit v pompézní hollywoodský spektakl, pak právě Spojeným státům se v tom žádná jiná země nevyrovná. Už od chvíle, kdy se v sedm hodin ráno začali scházet fanoušci Galaxy (Beckhamovo představení mělo začít v deset), prozpěvovali na počest svého nového idolu všemožné písně, například na melodii *Guantanamery*:

Náš David Beckham!

At žije náš David Beckham!

Náš David Béeéééck-ham!!

Zatímco dělníci dokončovali poslední práce na provizorním pódiu v rohu stadiónu Home Depot Center pro dvacet sedm tisíc diváků, reportér francouzské stanice Canal+ mával zuřivě rukama nad hlavou a křičel („BECKHAM!!! BECKHAM!!! BECKHAM!!!“), jelikož se snažil přesvědčit mladou fanynku v dresu Galaxy, aby totéž dělala na kameru. A ona, s cedulí BECKHAM, NAŠE LÁSKA v ruce, mu poslušně vyhověla.

Kolem půl deváté, kdy sluníčko pozvolna vystoupalo k téměř bezmračné obloze, stále ještě ve frontě, táhnoucí se kvýdejnímu okénku jako had, čekaly na akreditace stovky fotografů, kameramanů i reportérů. Dokonce i ostřílení veteráni jako jeden muž opakovali: *Něco takového jsem ještě nezažil*- Ani na olympiádě. Ani ve finále basketbalové NBA. Prostě nikde. S Beckhamem navíc chtěli hovořit nejen sportovní žurnalisté. Za celý den tak fotbalista reportérům ze CNN až po al-Džazíru poskytl přes šedesát krátkých rozhovorů.

Snad jediným člověkem, který se nechoval, jako by byl Beckham jakýmsi božstvem, byl Beckham sám. Ve městě, kde si každý, kdo něco znamená, dává jak se patří načas, přijel Beckham na stadión o půl hodiny dřív, přičemž se ještě stihl zastavit na onu kávu ve Starbucksu. Kofein nezbytně potřeboval, jelikož do Los Angeles, kde ho uvítalo hejno novinářů a ohňostroj sršících blesků fotoaparátů, přiletěl z Londýna s rodinou teprve předešlého večera. Zatímco stejně oblečená trojice Beckhamovic synů opustila terminál mezinárodních letů bočním východem, David s Victorií vpluli do oceánu zástupců sedmé

velmoci - David s úsměvem, Victoria se slunečními brýlemi a typicky našpulenými rty. Od okamžiku, kdy Beckhamovi vstoupili na americkou půdu, bylo zřejmé, že budou přitahovat stejnou pozornost jako kdekoli jinde - možná ještě větší.

Když Beckham druhý den ráno ve skvostném šedivém obleku, bělostně košili a s hedvábným kapesníčkem v kapsičce saka vešel do dveří, bylo půl deváté. Na stadiónu ho čekali na devátou.

„Kde se tady u všech všudy bereš tak brzo?“ zažertoval prezident klubu Alexi Lalas, když se setkali, a poplácal Beckhama po zádech.

„Asi jsem moc brzo vyjel,“ odvětil fotbalista s úsměvem. Nejenže si puntičkářsky potrpí na přesnost, ale navíc ho varovali, že mu cesta z Beverly Hills do Carsonu může trvat i hodinu a půl, a tak jej příjemně překvapilo, že ji zvládl za pouhých padesát minut.

Krátce se setkali s realizačním týmem, kdy se žertovalo, že se nejspíš chystá nějaká veselka, když je v místnosti tolik obleků, a pak jim už nezbyvalo než čekat. „Přijel tak brzo, že tady většina kluků ještě ani nebyla, a tak jsme se vydali do kabiny opravdu volným krokem,“ vykládal Lalas. „A když se hráči začali trosit dovnitř, tak už tam prostě byl. Někteří kluci kolem něj prošli a po chvíli se zarazili. Člověk tak nějak čeká, že to všechno bude mnohem velkolepější. Obrázek si o něm utvořili díky popkultuře a on na jednu sedí v šatně a vtípkuje, i když je unavený z časového posunu. Pro ty kluky je důležité, aby překonali takovou tu posvátnou úctu, pokud ji teda pociťují, a chovali se k němu jako ke spoluhráči a dobírali si ho, prostě aby byli v pohodě.“

Aby se o spoluhráčích z týmu Galaxy dozvěděl něco víc, bavil se o každém z nich s trenérem Frankem Yallopem, když ho kouč na jaře spolu s Lalasem navštívil v Madridu. Vykládali mu o Landonu Donovanovi, ohromně nadaném mladém americkém útočníkovi, který však teprve musí plně zužitkovat svůj potenciál; o Cobim Jonesovi, křídle s dready, který se chystal na svou poslední sezónu v MLS; o Peteru Vagenasovi, ústřední postavě záložní řady, jenž se podílel na zisku obou mistrovských titulů, které se týmu Galaxy podařilo vyhrát, i o Joeovi Cannonovi, brankáři se srdcem na dlani, jehož otec býval barovým zpěvákem v Las Vegas.

Ze všech otázek vyvolaných Beckhamovým příchodem do MLS fascinovala nejvíce ta, jak bude jeden z nejslavnějších a nejlépe placených sportovců světa vycházet se spoluhráči, kteří vydělávají třeba pouhých 12 900 dolarů ročně. Právě to se mělo stát důkladnou zkouškou Beckhamova rozhodnutí být jedním z kolektivu. „Nemám z toho nijak divný pocit,“ vyjádřil se Beckham k záležitosti nepoměru mezd. „Nikdy nebudu tím, kdo se distancuje od

spoluhráčů jenom kvůli tomu, že každý bereme jiné peníze. Takže z tohoto pohledu to pro mě žádný problém nebude."

Nato Beckham ještě dodal, že by si přál znovu zažít tak vřelou atmosféru, jaké se těšil v Manchesteru United (kde společně se šesticí spoluhráčů postupem času povýšil z juniorky až do prvního týmu), ale kterou naopak postrádal během působení v relativně chladném Realu Madrid. „Je pro mě důležité spoluhráče poznat, stejně tak jako je pro Victorii důležité poznat se s manželkami a přítelkyněmi hráčů," vysvětloval. „Doufejme, že až se do Ameriky opravdu přestěhujeme, bude to tam podobné jako v Manchesteru, kde jsme vždycky v neděli jezdili se syny grilovat k některému spoluhráči. Snad nás tady taky čeká podobná atmosféra, protože bych ji opravdu moc rád znova zažil."

Tento dvaatřicetiletý Angličan netoužil po ničem výjimečném, jako každý druhý se pouze těšil na to, jak vezme syny do Disneylandu a na pláž, jak se vůbec poprvé vypraví do Las Vegas či vinného kraje Napa Valley či jak si pozdě v noci zaběhne do restaurace s rychlým občerstvením. „In-N-Out Burger. No jóóó..." zasnul se Beckham při představě nového života. „To je další super zážitek. Když jsem tam naposledy pobýval, tak jsem si k nim zaskočil."

Beckhamova *normálnost* dokáže být až odzbrojující. Pochopitelně se jedná o nedílnou součást jeho mimořádné přitažlivosti. Ovšem když se před oltář Beckhamovy globální slávy přišly klanět doslova tisícové zástupy, vyplulo zároveň zcela jasně na povrch, kolik zúčastněných dává v osobě tohoto člověka cosi podstatného v sázku, že na úspěchu experimentu Beckham závisí pověst, kariéra i budoucnost mnoha a mnoha lidí. Avšichni, kteří k němu upínali své naděje, se toho dne dostavili: fanoušci, agenti a novináři, přátelé a příbuzní, sponzoři a podnikatelé, realizační tým a vedení Galaxy i celé MLS. Av neposlední řadě i Beckhamovi noví spoluhráči, kteří se teprve nyní po deváté ranní začali trousit do skromné kabiny mužstva.

Jednomu po druhém podal Beckham ruku {*Já jsem Chris, já jsem Kyle, já jsem Joe*), až došel k útočníkovi Alanu Gordonovi.

„Těší mě, já jsem Alan," prohlásil Gordon. Ale když už chtěl Beckham přejít k dalšímu hráči, Gordon mu ruku stále ještě tiskl. „A kdo jsi ty?"

Beckham se rozpačitě pousmál. „Já jsem David."

Všichni se rozesmáli. Byl to klasický Gordonův vtípek, který prolomil ledy a zlepšil atmosféru v šatně. Gordo, jak mu přezdívali spoluhráči, sice v porovnání s Beckhamovými šesti a půl milióny vydělával za rok pouhých 30 870 dolarů, losangeleskými hvězdami se však nenechával ohromit a díky pohlednému zevnějšku — tmavým vlasům, ostře řezané bradě a kalifornskému opálení — a potměšilému smyslu pro humor si získával sympatie mužů

i žen. Den poté, co se Beckham před půl rokem týmu Galaxy upsal, si třeba Gordon dle vlastních slov „hrál na prostáčka“ v baru, kde seděl vedle ženy, jež se nad Beckhamovým obrazem na televizní obrazovce celá rozplývala.

„Páni, přijede David Beckham!“ prohlásila.

„Kdo?“ podívoval se Gordon.

„Bude hrát za Galaxy.“

„Jo, za Ga-la-xy. Není to ten... fotbalovej tým?“

Gordon se chtěl dozvědět, co si lidé o Galaxy opravdu myslí - pokud tedy vůbec něco -, a tak si v barech a restauracích hrál na nechápavého pravidelně. S anonymitou si nikdy hlavu moc lámat nemusel, tato okolnost se však záhy měla zásadně změnit. Tento nepřilíš rychlý pětadvacetiletý útočník, měřící 191 centimetrů a vážící 87 kilogramů, s kolísavou střeleckou formou a náchylností ke zraněním patřil v MLS kolem roku 2007 k pouhému průměru. Jeho mizivá mzda byla důsledkem platového stropu, který byl v lize zaveden a který mužstvům umožňoval vydat na platy všech členů kádru pouze 2,1 miliónu dolarů (s jedinou výjimkou nad tento limit pro hráče jako Beckham). Jak se v L.A. žije člověku s platem blížícím se minimální mzdě? Gordonovi nezbyvalo než bydlet v jednom bytě v Redondo Beach s útočníkem Gavinem Gintonem (vydělával 50 tisíc ročně) a obráncem Kylem Verisem (17 700 dolarů). Poslední tři roky si navíc přivydělával trénováním dívčího fotbalového družstva, takže mnohokrát musel z tréninku Galaxy chvátat ucpanými los-angeleskými silnicemi na trénink s děvčaty.

Dle vlastních slov býval Gordon mladistvým delikventem, sedmnáctiletým ztraceným případem z arizonského Gilbertu, který odešel z domu, kde žil pouze s otcem, několikrát byl zatčen za krádeže v obchodech a držení marihuany a který jednou ve třetím ročníku během školního fotbalového zápasu dokonce na hřišti omdlel, jelikož předtím celou noc strávil v drogovém opojení. „Cpal jsem si do těla všechno, na co si jenom vzpomenete,“ prohlásil. Gordon je přesvědčený, že mu fotbal zachránil život. Najakémisi venkovském fotbalovém turnaji si ho totiž v roce 1999 všiml trenér z Yavapai College v arizonském Prescottu a nabídl mu stipendium. Gordon půl roku u trenéra bydlel, nechal drogy, vynikl jak v Yavapai, tak na Oregonské státní univerzitě, díky sedmnácti nastříleným brankám v dresu druhořadého mužstva Portland Timbers získal ocenění pro nováčka roku a v roce 2004 podepsal přestupní lístky týmu Galaxy. Zde vydržel celé tři roky („Na svou výšku má cit v noze,“ nechal se slyšet Lallas), přestože jej sužovala četná zranění a občas čelil i sžíravé veřejné kritice. Fanoušci Galaxy mu ve fóru na stránkách Bigsoccer.com kvůli nedostatku rychlosti přiřkli přezdívky „Šnek“ a „Blesk“, komentátor na webu ESPN.com pak přišel s návrhem, že by v Galaxy udělali lip, kdyby místo

EXPERIMENT BECKHAM

Gordona angažovali útočníci americké ženské reprezentace Abby Wambachovou.

A nyní měla tato někdejší ztracená existence přebírat přihrávky od nikoho menšího než od Davida Beckhama. Bude jen a jen na něm, Alanu Gordonovi, aby v sobě našel schopnost přetavit je v góly. A Gordon opravdu pochopil, že s Beckhamovým příchodem je pro něj v sázce mnohé. Hraj mizerně a Galaxy ti na konci sezóny neprodlouží smlouvu. Hraj dobře a můžeš v L.A. zůstat i další sezónu — a třeba i zaujmout některý zahraniční klub. „Lidi se koukají úplně všude,“ řekl Gordon. Onehdy mu volal někdejší spoluhráč z vysoké školy žijící v Anglii, že prý jej zahlédl v televizi v reportáži o Beckhamovi. „Tohle pro mě bude buď to nejlepší, anebo to nejhorší, co mě kdy potkalo,“ prohlásil Gordon. „Pokud se mi bude dařit, každý to uvidí, stejně tak ale i pokud se mi dařit nebude. Pak si všichni pomyslí, že nestojím za nic.“

Když se s Beckhamem seznámila většina hráčů Galaxy, vstoupil do šatny dveřmi z posilovny Landon Donovan. Jakmile vešel, vycítil v místnosti zvláštní atmosféru, vzruch, který byl až hmatatelný. Rozhlédl se a všiml si, že se všichni spoluhráči usmívají, což byl v sezóně, která nezačala právě nejlíp, jev dosti řídký. Pak Donovan Beckhama upozoroval, šel k němu, věnoval Angličanovi úsměv a podal mu ruku: „Vítej v Los Angeles, je bezva, že tě tady máme.“ Chvilí spolu konverzovali. I Donovan vycítil, že jejich rozmluvu zpočátku ovládají určité rozpaky.

A to bylo třeba změnit. Pokud měl experiment Beckham zafungovat - pokud chtěli Galaxy nejen prodávat dresy, ale i vyhrávat -, potřeboval Beckham na konci svých přihrávek chladnokrevného kanonýra světové třídy. A schopnost rozhodovat zápasy, zvláště pak v MLS, nemohl Donovanovi nikdo upřít. V pouhých pětadvaceti neměl daleko k tomu, aby se stal historicky nejlepším střelcem americké reprezentace, a týmy, ve kterých působil, už v MLS třikrát dovedl k mistrovskému titulu. Donovan, jehož příroda obdařila výbušnou rychlostí, vytříbenou technikou a laserově přesnou muškou, vtrhl na světovou scénu coby dvacetiletý mladíček na Mistrovství světa 2002, kde během překvapivého tažení amerického národního týmu až do čtvrtfinále vsítl dvě branky. V létě roku 2007 už většina amerických fotbalových příznivců považovala Donovana, rodáka z kalifornského města Ontario, za nejnadanějšího fotbalistu, jakého kdy Spojené státy vychovaly.

Kritici však namítali, že Donovan promarnil příležitost stát se první americkou superhvězdou evropské klubové kopané. Hned dvakrát

(1999-2001 a 2005) působil v dresu Bayeru Leverkusen v německé Bundeslize a rovněž dvakrát bojoval se steskem po domově, a jelikož se nedokázal natrvalo prosadit do základní sestavy, vrátil se do MLS, kde hrál za kalifornské týmy San Jose Earthquakes a poté i za L.A. Galaxy. Donovanovy rozpačité výkony na světovém šampionátu 2006, kde Američané vypadli už v základní skupině, pouze posílily rozšířený dojem, že ho jeho vrstevníci (například Michael Essien hrající za Ghanu a Chelsea) kvalitativně předčili. Kritici mu vyčítají zejména změkčilost, kvůli níž si vysloužil i řadu posměšků.

Jak si asi Donovan s Beckhamem padnou do oka? „Slyšel jsem, že je to bezva kluk,” vyjádřil se Donovan o Beckhamovi. „A bude podle mě zajímavé sledovat, jak do mančafu společensky zapadne. Bude si vyrážet s ostatními? Bude s sebou brát děti? Bude s sebou brát Victorii? Někteří kluci se rádi druží i mimo hřiště, takže pokud bude chtít, čeká ho to taky.”

Zároveň byl Donovan velice zvědavý, jak jim to s Beckhamem bude klapat na hřišti, jelikož si dobře uvědomoval, že pokud experiment Beckham dopadne úspěšně, může si zlepšit reputaci i on sám. Tim Leiweke, generální ředitel společnosti Anschutz Entertainment Group, která Galaxy vlastní, se nechal slyšet, že díky Beckhamovi povýší Donovan na hráče světového kalibru. „Teoreticky to zní dobře, že?” prohlásil Donovan. „S jeho příchodem na hřiště budu dostávat lepší přihrávky a budu víc u balónu. Ale kdo ví? První zápas bude rozhodně zvláštní. Budou ho provázet velká očekávání a reklama. Budou spoluhráči nervózní? A co protihráči? Jak to asi všechno dopadne? Nedá se přece čekat, že prostě a jednoduše přijde na hřiště, dá dlouhou přihrávku a já vstřelím gól.”

Donovan tedy hleděl do budoucna s optimismem a doufal, že s Beckhamem budou jeden druhému prospěšní. Realizační tým Galaxy (včetně trenéra Franka Yallopa) si však velice dobře uvědomoval, že mezi těmito dvěma klíčovými postavami mužstva se můžou vyskytnout třecí plochy. Jak Donovan přijme skutečnost, že ho na místě hlavní atrakce Galaxy nahradí někdo jiný? Zřekne se Donovan kapitánské pásky, kterou v týmu nosil teprve rok, ve prospěch nového spoluhráče, jenž byl kapitánem v anglické reprezentaci celých šest let? A přestože Donovan vydělával 900 tisíc dolarů, tedy mnohem víc než zbytek spoluhráčů, nebude Beckhamovi závidět osmimístné částky tvořící jeho roční příjmy, zvlášť pokud bude nakonec nejlepším hráčem Galaxy právě Donovan, a nikoli Beckham?

„Pokud ze sebe na hřišti vydá všechno a bude makat na sto procent, tak to určitě nikomu vadit nebude,” prohlásil Donovan. „Kluci jsou dost chytří na to, aby chápali, proč si vydělává tolik, kolik si vydělává. Bylo by docela hezké

gesto, kdyby přišel do šatny a rozhodil tam peníze pro některé mladší kluky, ale myslím si, že se z toho žádná velká věda dělat nebude."

Odmilka. Úsměv.

„A taky doufám, že za nás bude platit v restauraci a tak, jinak si to s ním pěkně vyřídím."

Venku se mezitím blížila desátá hodina a šílenství za přítomnosti pěti tisíc fanoušků a více než sedmi stovek novinářů vrcholilo. Když na hrací plochu ladným krokem vstoupila Victoria Beckhamová, začal se zástup novinářů tlačit jako hejno hladových ryb v době krmení. Přišla jako obyčejně jaksepatří vyšňořená: v pouzdrových šatech ke kolenům v barvě fuchsie, s velikou kabelou v podobně výrazném odstínu, obřimi slunečními brýlemi ve stylu Jackie Kennedyové, novým blond mikádem, které si záhy získá celou Ameriku, a na vysokých jehlových podpatcích, které by se nebýt její až nebezpečně štíhlé postavy zarávaly do pažitů.

Victoria věděla, jak se chovat. Otočila se k hradbě fotografů, povystrčila jedno koleno a levou ruku si založila v bok. Tato póza se svým způsobem dost podobala póze jejího manžela, kterou zaujímal v okamžiku, kdy se chystal na některý ze svých typických přímých kopů. V netečné tváři bez úsměvu ocelově modrý pohled, jaký má v oblibě i David, to aby na fotografiích náhodou neukázali ne právě nejdokonalejší chrup. Tak setrvala celých šedesát vteřin. Bylo to afektované. Bylo to směšné. A bylo to dokonalé.

Fanoušci Galaxy byli u vytržení. „Jedna z nás! Jedna z nás! Jedna z nás!" skandovali a Victoria jim vděčně mávala, aniž by si obě strany uvědomovaly naprostou absurditu onoho pokřiku.

Od chvíle, kdy David Beckham roku 1997 začal v době největší popularity Spice Girls chodit s Victorií Adamsovou, objevovala se jejich jména v britském bulváru den co den. Po období celonárodního zármutku nad skonem princezny Diany v srpnu roku 1997 náhle královská rodina vedle této nové superdvojice vyhlížela jaksí bezvýrazně. (Bulvární tisk dokonce v nárazce na královské sídlo překřtil jejich rezidenci o rozloze deseti hektarů na Beckinghamský palác.) Victoria uvedla Davida do světa módy a ten se v něm okamžitě zabydlel: kupříkladu během pobytu ve francouzském rekreačním sídle Eltona Johna se nechal vyfotografovat v sarongu. „Mládež miluje každou změnu účesu a on má podle mého vkus," řekl mi jednou britský spisovatel Nick Hornby. „Sice to třeba není můj vkus ani váš, ale z jeho strany jde o výtečný instinkt umět jít s dobou v očích mladých mezi pěti a dvaceti lety." V těchto instinktech jako nakonec téměř ve všem ostatním v Davidově životě sehrál významnou roli Victoriin vliv.

Stěhování do nové rezidence v ceně dvaceti dvou miliónů dolarů v Beverly Hills Victoria bezpochyby přivítala, jelikož v Madridu si během Davidova čtyřletého působení ve Španělsku nikdy nezvykla - a právě i její nesouhlas s přesunem na Apeninský poloostrov byl možná jednou z příčin Davidova významně medializovaného románu s chůvou Rebeccou Loosovou. Přestože Victoriina sólová pěvecká kariéra skončila fiaskem, dokázala být i díky šikovné práci manažerů stále na očích veřejnosti a nyní se začala věnovat navrhování džínů, slunečních brýlí a parfémů. Spice Girls už dříve oznámily, že chystají návrat a turné startující v prosinci 2007, a Victoria navíc točila hodinový dokument o svém životě v L.A., jenž se měl objevit na kanále NBC. Měla ovšem i pojistku pro případ, že by se v USA v rámci vlastní kariéry prosadit nedokázala. Koneckonců přesídlila do země posedlé celebritymi, kde může být člověk slavný třeba už jen proto, že je slavný, a mezi její nové kamarádky se zařadily takové hvězdy jako Katie Holmesová, Eva Longoriová nebo Jennifer Lopezová.

Pro Galaxy bylo nesmírně důležité vytvořit od samého počátku příjemné prostředí nejen pro Davida, ale i pro Victorii a trojici jejich synů - osmiletého Brooklyna, čtyřletého Romea a dvouletého Cruze. Jak vysvětloval Lallas: „Když je spokojená Victoria, žije se i v celém Beckhamovic světě daleko spokojeněji.“ A přinejmenším toho dne, kdy se její záběry rozletěly zpravidajskými sítěmi do celého světa, Victoria nepopíratelně spokojená byla. Cestou ze stadiónu se zastavila ve fanshopu Galaxy a nakoupila pro rodinu tolik míčů, bund, triček a dresů s Beckhamovou jmenovkou, že je její asistenti sotva pronesli dveřmi, načež vše v přítomnosti hejna fotografů naložili do jejího černého SUV Lexus, které čekalo venku.

Celkový účet činil 583 dolarů.

Když tedy Victoria navnadila fanoušky a uvelebila se na sedadle pro promieny přímo před pódiem, nadešla chvíle pro hlavní událost. Nejprve z reproduktorů na stadiónu dunivě zazněla hudba, do které se stále dokola ozývala větička NAZDAR, AMERIKO. Poté se z tunelu v doprovodu nejrůznějších fotbalových funkcionářů vynořil David Beckham a za směsice všemožných zvuků - skandování, hudby i pronikavého vřískotu - zamířil na pódium.

Muži v oblecích našťěstí vzhledem k pražícímu slunci hovořili jen krátce. Leiweke, generální ředitel firmy vlastníci klub L.A. Galaxy, oznámil, že do Adidasu poslali objednávku na 250 tisíc nových Beckhamových dresů. Poté přišel na pódium šéf ligy Don Garber („Dnešní den je vpravdě historický. Tohoto okamžiku bychom si měli všichni vážít.“) a po něm i trenér Galaxy

Frank Yallop („Bylo to dlouhé čekání, to mi věřte. Mužstvo už se nemůže dočkat, až se s ním v jednom dresu sejde na hřišti.“) Pak si vzal slovo Lalas, přivítal mezi návštěvníky bývalé i současné hráče Galaxy a přešel k věci. „Pokud u sebe máte fotoaparát,“ prohlásil, „pak nadešla vhodná chvíle, abyste z objektivu sundali krytku.“ S těmito slovy představil Beckhama, vytáhl zbrusu nový bělostný dres týmu s číslem dvacet tři a věnoval jej muži okamžiku. Beckham trikot zvedl k nebi a do toho opět zaburácela hudba a obří děla na konfety po obou stranách stadiónu začala do vzduchu chrlit desetitisíce modro-žlutých proužků papíru.

Simon Fuller, který seděl v prostorech pro VIP hned vedle Victorie v bílé, po kalifornsku vykasané košili, spolu se všemi ostatními vstal a začal tleskat. Podobně jako výjev, který se před ním odvíjel, ani on nepředstíral falešnou skromnost. Dávno předtím, než se stal Beckhamovým manažerem, povznesl tento tvůrce soutěže *American Idol* do hvězdných výšin dívčí skupinu Spice Girls, a to zásluhou chytré propagace, lukrativních, byt jednorázových vedlejších produktů (jakým byl například film *Spiceworld*) a také díky přísné disciplíně a tvrdé dřině, které od Victorie a jejích kolegyně vyžadoval. Ne nadarmo o něm britský bulvár často psal jako o šedé eminenci. Avšak prese všechny úspěchy se Fuller sám světlům ramp tvrdošjně vyhýbal, zřídka poskytoval rozhovory a očividně mu vůbec nevadilo, že si jej lidé pletou se Simonem Cowellem, sžíravě kritickým porotcem soutěže *American Idol*.

Právě Fuller trval na tom, aby v tiskové zprávě oznamující Beckhamův přestup stálo, že pětiletá smlouva fotbalistovi vynese 250 miliónů dolarů, ačkoli média po celém světě tuto informaci mylně interpretovala tak, že *podepsal s Galaxy kontrakt na 250 miliónů*. Přestože výnosy z reklamy, prodeje dresů s jeho jménem a další zisky by mu v nejlepším případě opravdu mohly vynést 250 miliónů dolarů, jeho plat v Galaxy za uvedené období činil daleko méně (32,5 miliónu).

A Fuller se ani nerozpakoval sebevědomě prohlásit, že „velkolepá vize“ Beckhamova přestupu za velkou louži byla jeho nápadem. Dosti zvláštní skutečnost, že Fuller s oblibou používal slůvko *my*, když měl na mysli Davida Beckhama, hovoří sama za sebe. „Řekl jsem si, že když kvůli téhle velkolepé vizi míříme do Ameriky, existují možnosti, jak dohodu strukturovat, aby takový krok nevyzněl absurdně,“ nechal se slyšet Fuller. „A tak jsem přišel s velmi originální smlouvou, kterou jsem dojednal se šéfem AEG Timem Leiwekem a Philem Anschutzem, která je výhodná pro všechny a ze které nakonec vzešla zřejmě nejvýznamnější sportovní transakce všech dob. A to proto, že poté, co jsme se touhle cestou vydali, zvýšil se zájem o to, aby fotbal v Americe vzkvétal, ať už ze strany velkých sportovních firem jako Adidas, anebo ze

strany sponzorů, kteří se chtějí ve sportu zviditelnit a mají pocit, že fotbal jim k tomu skýtá výtečnou příležitost, anebo i ze strany Davidových stávajících sponzorů, kteří s ním spolupracují už řadu let a tuto spolupráci chtějí jeho přestupem do Ameriky posunout na vyšší úroveň."

Obchodní spolupráce Fullerovy firmy 19 Entertainment se společností Anschutz Entertainment Group, vlastníkem týmu L.A. Galaxy, se ani zdaleka neomezovala pouze na osobu Davida Beckhama. AEG byla jedním ze dvou největších pořadatelů hudebních koncertů v USA a také majitelem zhruba 130 koncertních hal po celém světě, 19 Entertainment pak zastupovala celou řadu nejpoblárnějších hudebních interpretů světa, mimo jiné třeba Amy Winehousovou, Carrie Underwoodovou i veškeré ostatní hvězdy národních odnoží soutěže *American Idol*, nemluvě už o Špice Girls. Nebylo náhodou, že se AEG smluvně zavázala propagovat turné spojené s návratem Špice Girls, které mělo v Americe odstartovat prosincovým vystoupením v Los Angeles v hale Nokia Theater, patřící právě AEG, a pokračovat následující měsíc dalšími sedmnácti koncerty v londýnské O₂ Aréně, kterou rovněž vlastní AEG. Jinými slovy byly zájmy Victoriiny kariéry neoddělitelně spjaty s Davidovým přestupem do Ameriky. „Čím víc jsme o tom mluvili a přemýšleli, tím více to souznělo se vším, co jsme dělali a chtěli dělat," vysvětloval Fuller. „Victorii to vyhovuje, protože má Ameriku moc ráda a často tady pobývá. Ten nápad prostě postupně nabíral na síle a nakonec se proměnil ve skutečnost."

Pakliže se člověk bedlivě zadíval na to, čeho chtěl Fuller s Davidem Beckhamem dosáhnout, udeřila jej do očí pozoruhodná smělost jeho „velkolepé vize". Chlapík, který dělá manažera Spice Girls, chce přitáhnout Ameriku k fotbalu? Zcela vážně? Daleko jednodušší by pro Fullera bylo prezentovat Beckhama v USA nikoli jako fotbalistu, nýbrž jako celebrity. Ameriku zajímají popové hvězdy a na jejich výrobu byl Fuller odborník. Ale na sport? To už tolik ne. Tím, že si pro experiment Beckham stanovili od začátku fotbalové cíle - a také snahou Američany přesvědčit, aby se zajímali nejen o Beckhama, ale celkově o sport -, si Fuller s Beckhamem nastavili lačku proklatě vysoko. *Odházím do Ameriky kvůli fotbalu... Chceme až ke hvězdám, a pokud k nim nedoletíme, tak se při tom aspoň pobavíme. Ale pokud k nim doletíme, přepíše-me dějiny.* Pro úspěch experimentu Beckham nestačilo, aby se Beckham stal americkou celebritou nebo aby vydělával haldy peněz. Bylo třeba, aby změnil americkou kopanou. Aby po sobě zanechal odkaz, který bude žít ještě dlouho poté, co v Los Angeles Galaxy skončí. Ostatně právě taková kritéria posouzení toho, čeho se mu podaří dosáhnout, si Fuller s Beckhamem stanovili.

Victoriino tvrzení, že je Fuller „pravděpodobně nejinteligentnější podnikatel na světě", bylo hodně odvážné, chytrý člověk to ovšem rozhodně je

a dobře si uvědomoval, že prezentovat Davida coby sportovce, nikoli coby popovou hvězdu, si bude žádat důmyslnou mediální strategii. A tak už několik měsíců před Beckhamovým přestupem přebrala 19 Entertainment iniciativu a oslovila časopis *Sports Illustrated* s přáním představit Beckhama v hlavním profilovém článku s fotografiemi, který by vyšel v době jeho debutu v L.A. Galaxy. Materiál v *SI* měl být Beckhamovým mediálním průlomem, díky němuž jej na vůbec prvních veřejných snímcích v novém dresu Galaxy spatří dvacet miliónů čtenářů, a navíc měl Beckham zapovězeno poskytnout před zveřejněním článku v *SI* rozhovor jakýmkoli jiným americkým sdělovacím prostředkům. Fuller si pochopitelně přál, aby se Beckham dostal i na titulní stránku *SI*— což je jedno z nejprestižnějších potvrzení významu v americkém sportu - a aby jej článek prezentoval především jako sportovce.

Pakliže by snad tento záměr nebyl zcela zřejmý, opakovala dvojice fotbalistových PR manažerů mantru o Beckhamovi coby sportovci nesčetněkrát. A stejně tak Fuller. „Pokud jde o Davida i o mě, je třeba se naladit na americkou notu a být přesvědčiví a podmaniví,“ prohlásil. „Víme, že své schopnosti musíme dokázat národu sportovně velice náročnému, protože v Americe je sport téměř náboženstvím. Musíme si svoje frčky zasloužit a my si je opravdu zasloužit chceme. A byt se kolem Davidova přestupu strhne sebevětší humbuk a povyk — a David na sebe odjakživa upoutává velkou pozornost médií —, nijak to neovlivní jeho výkony na hřišti ani vášeň pro tento sport i s jeho fanoušky. Proto doufám, že lidé nebudou zaměňovat záři reflektorů za jeho odanost sportu. Sport nesmírně miluje a já prostě doufám, že to neprojde bez povšimnutí. Z toho důvodu také velice spoléháme na vás a váš časopis, jelikož je vyjádřením lásky ke sportu, kterou David ztělesňuje a která je srozumitelná i pro mě. Je to nesmírně důležité.“

Pokud jste počítali, zaznělo v jediném odstavci slůvko *sport* hned šestkrát. Toto úsilí se však vyplatilo. Na titulní stránce čísla časopisu *Sports Illustrated* ze 16. července 2007 se Beckham objevil v běloskvoucím dresu Galaxy na červeném koberci a se sametovými dělicími šňůrami v pozadí. A hlavní titulek hlásal: „DAVID BECKHAM: Dokáže změnit osud americké kopané?“ Vůbec poprvé se na titulní stránce *SI* objevil hráč v dresu klubu MLS. Beckhamovi se v onom týdnu této cti dostalo na úkor Rogera Federera, který právě popáté v řadě vyhrál Wimbledon.

Beckham neřečnil nijak dlouho: přesně dvě minuty a třiadvacet vteřin. Ani jedinkrát však nešlápl vedle. Poděkoval fanouškům a slíbil odehrát za Galaxy v souladu se smlouvou celých pět let („a možná i o pár let navíc“). „Ve své

kariéře jsem vždy usiloval o nějaké výzvy," prohlásil Beckham sebevědomě do mikrofonu. „S rodinou jsme se nyní přestěhovali do Los Angeles, na což jsme se moc těšili a na což jsme moc hrdí, a náš život nemá chybu. Tím nejdůležitějším v životě je pro mě rodina. A na druhém místě stojí fotbal. Děkuju vám všem," uzavřel, „díky nimž se mi splnil sen."

Když fotografové vyfotili to, co potřebovali - rozesmátého Beckhama, který v přívalu konfet zvedá dres Galaxy -, vše se záhy zvrhlo v dokonalou frašku. Jakmile se na pódiu objevil starosta Los Angeles Antonio Villaraigosa, fanoušci Galaxy jej bez servítek vypískali, jelikož v minulosti veřejně přiznal, že fandí městskému soku Chivas USA. Poté coby úlitbu obchodu Alexi Lalas oznámil, že ve všech prodejnách řetězce Sports Authority už jsou k máni nové dresy Galaxy, a celou show zakončil parafrází slov předsedy Mezinárodního olympijského výboru Jacquese Rogga: „Děkuji vám a hry mohou začít!"

Hry mohou začít? Klasika.

Pro šoumena Lalase nebyl americký průmysl na výrobu hvězd ničím novým. „Zažil jsem sílu světového šampionátu," prohlásil, „a ten člověku na rozdíl od jakékoli jiné světové události dokáže změnit život." Před třinácti lety, v době konání Mistrovství světa 1994, se tento obránce s ryšavou hřívou, kozí bradkou a zálibou ve hře na kytaru stal jakýmsi americkým klukem z plakátu, když podceňované hostitele pomohl dovést k senzační výhře nad Kolumbií a k postupu ze základní skupiny. Téměř přes noc se Lalas proslavil. „Vystupoval jsem u Lettermana i Lena, mohl zadarmo pít po celém světě. Prostě všechna ta obvyklá kliše," prohlásil. „Vino, ženy, zpěv. Ještě nikdy nikdo nedosáhl tolik díky špetce talentu, porostu na hlavě a kytaře."

Lalas se stal vůbec prvním Američanem moderní éry, který působil v italské Sérii A, konkrétně v dresu Padovy, a i poté, co pověsil kopačky na hřebík, jej v zahraničí mnozí vnímali jako typický symbol americké kopané. Když jsem roku 2005 v jednom prašném městečku poblíž libanonských hranic psal článek o arabsko-izraelské fotbalové hvězdě Abbásu Suanovi, zeptal jsem se ho, jestli něco ví o americkém fotbalu. Bez váhání rukou naznačil pomyslnou dlouhou bradku. *Lalas.*

Bradka už ovšem patřila minulosti. Lalas se takřkajíc dal do pucu, aby coby správný funkcionář vypadal jako ze škatulky, přesto se tento vysoký představitel Galaxy v jiných ohledech ani trochu nezměnil. Jednou z prvních věcí, kterých si člověk v jeho kanceláři všiml, byla kytara s novým logem Galaxy - na jeho podobě se sám Lalas podílel. „V hlavě mám pořád binec," vtipkoval Lalas, a přestože už mu bylo sedmatřicet a stal se z něj kravačák, stále pro něj bylo příznačné, že si rád pouští pusu na špacír a propaguje fotbal jakýmikoli prostředky. Pro Lalase to byl totiž jakýsi článek víry: pokud má

fotbal v USA uspět, potřebuje víc než jen šikovné fotbalisty. Potřebuje osobnosti, celebrity, *baviče*. A právě zábava je koneckonců hlavním předmětem činnosti firmy AEG. „To se mi na sportu líbí,“ nechal se slyšet Lalas. „Miluju kritiku, rozbory, fámy, spekulace i narážky, nejenom to, co hráč dělá na hřišti, ale i mimo něj. Tomu pak říkám osobnost. Tomu říkám vzrůšo. Tomu říkám pořádná zábava. Ale mám pocit, že většina hráčů není vedená k tomu, aby se projevovali.“

Coby fotbalový funkcionář si ovšem Lalas nadělal i řadu nepřátel a odpůrců a jeho bizarní výroky některým pozorovatelům připadají jako šaškovské průpovídky. Lalas už si stačil vysloužit posměšné titulky v britském tisku za tvrzení, že díky rovným podmínkám panuje v MLS daleko větší konkurenceschopnost než v anglické Premier League a že podle něj je americká liga i zábavnější. Ovšem navzdory Lalasovým smělym proklamacím, že chce z Galaxy vybudovat v MLS první globální velkoklub s velkým V, měly jeho týmy k nejvyšším metám dost daleko. Za tři sezóny, které Lalas coby generální manažer strávil v klubech vlastněných společností AEG v San Jose, New Yorku a Los Angeles, jeho mužstva nikdy nepřešla přes první kolo vyřazovací části. A ničemu neprosperla ani skutečnost, že Galaxy, kteří se v roce 2006 vůbec neprobojovali do play-off, tuto sezónu zahájili s děsivou bilancí tří vítězství, čtyř remíz a pěti porážek. Lalas ovšem není hlupák a tušil, že pokud Galaxy nezačnou vyhrávat s Beckhamem v sestavě, může se pod ním začít třást židle. Dokonce i jeho hráči o něm měli jisté pochybnosti. Jak řekl Donovan: „Připadá mi, že toho má Alexi až nad hlavu.“

Žádný funkcionář Galaxy na pódiu nepociťoval toho dne větší uspokojení než generální ředitel AEG Tim Leiweke. Tento rodák ze St. Louis a zřejmě nejvlivnější postava v americké kopané se otrkal propagací halového fotbalu v osmdesátých letech, kdy tento sport zažíval rozpuk, poté zastával řídicí pozice v basketbalové NBA a nakonec se propracoval až do čela AEG. Leiweke měl v AEG na starosti širokou paletu globálních projektů firmy, počínaje putovní výstavou mumie faraóna Tutanchamona přes vystoupení Celině Dionové v Las Vegas a konče vlastnictvím dvou fotbalových klubů MLS (L.A. Galaxy a Houston Dynamo), hokejového týmu Los Angeles Kings a kromě desítek dalších hal po celém světě také komplexu Staples Center v centru L.A. Tento muž, který stejně nenuceně hovoří s čínskými politiky i slavnými hvězdami, je typem magnáta, který rozmluvy zakončuje slovy: „A teď už musím za Princem.“

Základy Beckhamova přestupu začal Leiweke budovat už v roce 2002, kdy se v Londýně (kde AEG chystala několik významných projektů) setkal s Beckhamovým nejlepším přítelem Terryem Byrnem. Začali spolu debatovat

o Beckhamově zájmu založit fotbalovou akademii pro hochy i dívky s pobočkami v Londýně a Los Angeles. Osobně se Leiweke a Beckham setkali při fotografování pro Adidas v Home Depot Centru roku 2003 a záhy začali společně připravovat zrod Akademie Davida Beckhama. Mezitím Leiweke pravidelně debatoval i s Fullerem. „Se Simonem spolupracujeme už dlouho na hudebních projektech a také na soutěži *American Idol*,” vysvětloval Leiweke. „A tak jsme si se Simonem sedli a rozmlouvali o jisté vizi. Nebylo by skvělé jednoho dne přivést Davida? Jak by se mu asi v Americe vedlo? A tím to všechno začalo.”

V listopadu roku 2006 Leiweke konečně po déle než dvouletém lobování přesvědčil vlastníky MLS, aby schválili takzvané Beckhamovo pravidlo, díky němuž každé mužstvo získalo možnost angažovat jednoho hráče, jehož mzda bude překračovat omezující platový strop. A dva měsíce nato Leiweke udeřil: hned 1. ledna 2007 - přesně půl roku před vypršením Beckhamovy smlouvy s Reálem Madrid, což je nejčasnější možný termín, který povoluje řídicí orgán FIFA - zahájil jednání s 19 Entertainment a na úkor Reálu Madrid i AC Milán si už 11. ledna zajistil Beckhamův podpis. Odměna byla lukrativní. „David se nám už teď zaplatil,” pochvaloval si Leiweke s poukazem na objednávku 250 tisíc dressů, 11 tisíc prodaných permanentek na zápasy Galaxy, vyprodané luxusní lóže na stadionu (celkem 42) a novou pětiletou smlouvu řádově za 20 miliard dolarů se sponzorem Herbalife, jehož logo se skví na dressu.

Ačkoli si Leiweke na jedné straně vydobyl pověst vizionáře a riskéra, zároveň proslul i bombastickými proklamacemi. Podobně jako ředitel fotbalové ligy NASL Phil Woosnam, který se roku 1977 nechal slyšet, že se jeho liga do roku 1987 kvalitativně vyrovná NFL, lize amerického fotbalu, měl i Leiweke ve zvyku vydávat okázalá prohlášení o budoucnosti MLS ve vztahu k ostatním americkým sportovním soutěžím. Například roku 2005 slavnostně předpovídal: „Pokud se Major League Soccer do deseti let nepropracuje mezi čtveřici, nebo ještě lépe mezi dvojici či trojici nejpobulárnějších sportů v této zemi, pak to pro nás bude nezdar.” A sám sebe Leiweke ještě překonal roku 2007 v den, kdy Galaxy oznámili Beckhamův příchod: „David Beckham bude mít na fotbal v Americe větší vliv než jakýkoli jiný sportovec na sport v globálním měřítku.” Skutečně? „To bychom asi po Davidovi žádali příliš,” připustil Leiweke později. „Ale stejně o to budeme usilovat.”

Pozoruhodné na Leiwekem je, že občas svým velkoustým prohlášením dokáže dostát. Roku 2005 oznámil, že Beckham může do MLS přijít, kdykoli bude chtít, a náhle tu Beckham opravdu byl. „Tim se nebojí vůbec ničeho,” podotkl ředitel stanice Fox Sports David Hill, taktéž jedna z nejlivnějších postav amerického sportu. „V životě jsem nezažil lepší počín. Stačí si vše

rozebrat a člověk dospěje k závěru, že z hlediska marketingu je to naprosto geniální. Tenhle krok zničehonic katapultuje MLS po povědomí fotbalového světa. A pak může následovat další krok, tedy ten, že spousta malých Američanů bude díky Beckhamovi brát fotbal vážně. Jak to asi zahýbá s úrovní americké reprezentace, která v současné době není nejhorsí? Pokud se půjde po vytyčené cestě, nastane díky Timově úsilí neuvěřitelná řetězová reakce, jejíž potenciál je ohromující."

Vliv Beckhamova přestupu do stáje AEG se neomezoval pouze na sport nebo na hudební propojení AEG s Fullerovou 19 Entertainment. Naopak, tyto sféry dalece překračoval. Leiweke svého spojení s Beckhamem začal hned využívat ke zvýšení kreditu AEG například v Číně, kde se firma celé roky v Šanghaji a Pekingu velmi usilovně snažila získat povolení budovat haly a stadióny. „Najednou jsme známi coby společnost vlastníci mužstvo, za které bude hrát David Beckham, takže se náš svět změnil," poznamenal Leiweke. „Ta změna možná spočívá v tom, že si uvědomili, že jsme tím typem firmy, jež uskutečňuje věci, o kterých si jiní netroufají ani snít, natož jich dosáhnout. A právě v tom zčásti tkví Davidův příspěvek. Jakkmile hodíme na stůl tenhle pošetilý nápad, hned působíme důvěryhodněji."

Peníze na experiment Beckham samozřejmě nešly z Leiwekeho kapsy. Jedinou význačnou postavou klubu Galaxy, která se nakonec Beckhamova představení na stadiónu H D C paradoxně neúčastnila, byl muž, který to vše zaplatil. Philip Anschutz, majitel Galaxy z coloradského Denveru, je významným hráčem v ropném, telekomunikačním, železničním, novinovém a zábavním průmyslu - a rovněž jedním z nejbohatších lidí světa, jeho majetek se odhaduje na osm miliard dolarů. Tento pravcový evangelík, z něž se stal fanoušek fotbalu během Mistrovství světa 1994, zachránil v polovině dekády MLS před krachem, když skoupil hned šestici mužstev hrajících tuto ligu. Ovšem strýček Phil, jak mu přezdívali fotbaloví příznivci v USA, je také pověstně samotářský magnát, který za posledních více než třicet let neposkytl jediný rozhovor. Za žádnou cenu by se nezúčastnil akce, kde se to hemžilo sedmi stovkami novinářů. „To je celý Phil," vysvětluje Lalas. „Radši se drží zpátky. Pan Anschutz má ještě jiné impérium, které s fotbalem vůbec nesouvisí."

Popravdě řečeno se Anschutz s Beckhamem nikdy ani neseťkal.

„Vítejte v Americe Davida Beckhama," řekl do mikrofonu někdejší sportovní komentátor stanice CBS a později moderátor pořadu o hollywoodských hvězdách Pat O'Brien, a zahájil reportáž do jedné z desítek televizních kamer na trávníků stadiónu. Blížila se druhá hodina odpolední a za O'Brienovým

ramenem se Beckham právě chystal splnit úkol, který byl opravdu přetěžký: poskytnout během bezmála dvou hodin exkluzivní krátký rozhovor více než šedesáti štábům z celého světa - a to ve třicetistupňovém slunečním žáru, navíc stále v saku a s upnutým límečkem košile. Byl skoro div, že z toho Beckham neomdlel.

Beckhamova ochota postupovat nekonečným zástupem od jednoho štábu ke druhému byla až k nevíře. Z reklamního hlediska se Beckhamův první den v Americe podobal hollywoodskému trháku. Nedošlo k žádným faux pas, množství novinářů bylo ještě větší, než se čekalo, a Beckham byl nesmírně okouzující. Ocitl se na titulní stránce nejnovějšího čísla časopisu *Sports Illustrated*, jeho žena se měla zanedlouho na kanále NBC objevit v hlavním vysílacím čase ve vlastním pořadu a za týden jej čekala herní premiéra v dresu Galaxy v exhibičním zápase vysílaném celoplošnou stanicí ESPN za pomoci devatenácti kamer, mezi nimiž nechyběla kamera zaměřená na celebrity a speciální Beckhamova kamera. Sám hráč byl za nebývalý zájem ze všech stran očividně upřímně vděčný a dokonce i maličko dojatý. Zároveň si však Beckham uvědomoval, co všechno je třeba teprve vykonat. „Na nedostatečnou pozornost médií si v tuhle chvíli rozhodně stěžovat nelze, ta potrvá ještě tak půl roku,“ podotkl. „Pravou výzvou však pro mě bude nasměrovat tento zájem na fotbal.“

Přesto když si vybavím čtvrt hodinovou rozmluvu, kterou jsem s Beckhamem ještě spolu s třicítkou dalších písčících novinářů toho odpoledne v rámci druhé skupiny žurnalistů vedl, dere se mi na mysl, že sebedokonaleji zinscenovaná šaráda kolem celebrit může mít své mouchy. Kdybyste totiž vedle Beckhama seděli a pozorně se podívali, neuniklo by vám, že mu na jinak bezvadném šedém obleku za tři tisíce dolarů chybí na pravém rukávu knoflík. U většiny lidí by to neznamenal žádnou tragédii, ale u mezinárodní módní ikony, navíc tolik posedlé detaily jako Beckham, je to na pováženou. Vlastně se jedná o krejčovskou obdobu situace, kdy si člověk zapomene obléct kalhoty, o připomínku toho, že navzdory zdání svědčícímu o opaku nebylo ve světě Davida Beckhama vše dokonalé.

Soudě podle otázek, které toho dne od novinářů dostával, tomu však nic nenavšedčovalo. Reportér z časopisu *People* se Beckhama zeptal na jeho mediálně notně propírané přátelství s herci Tomem Cruisem a Katie Holmesovou. („Jsou to naši dobří přátelé a dostalo se nám od nich opravdu moc vřelého přivítání.“) Další tazatel chtěl vědět, jestli by se Beckham nechtěl stát hercem. („Přišel jsem sem hrát jenom fotbal.“) A jiný se zase vyptával na značku Beckhamova obleku. („Burberry.“)

Ani jeden z nás v sále se ho však tehdy 13. července 2007 — v pátek třináctého - nezeptal na poraněný levý kotník.